

[Indenrigsministeren.]

til en ny Købstadkomunallovgivning, skulde man ikke indskrænke sig til saadanne Smaating og Pillerier som dem, der er Tale om ved den her foreslaaede Revision, saa skulde man gaa til noget, der betød virkelig Fremskridt. Det ærede Medlem var desværre ikke saa elskværdig at oplyse Tinget om, hvad det var, han ansaa for virkelig Fremskridt, men det ærede Medlem tænkte maaske paa, hvad han fremdrog i Fjor: den fuldkommen frie Stilling for Købstadkommunerne uden væsentlig Kontrol fra Centraladministrationens Side.

Jeg skal da sige, at efter de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte under Lovforslagets første Behandling i Fjor, kunde man have ventet, at han i Udvalget var fremkommet med Forslag om en saadan friere Stilling for Kommunerne; men jeg hørte intet derom, der skete overhovedet hverken fra det ærede Medlem eller fra hans Parti nogen Henvendelse til mig om, at man paa et eller andet Omraade ønskede langt videregaaende Bestemmelser.

Nu skal jeg i og for sig erkende overfor det ærede Medlem, at jeg paa adskillige Omraader gerne ønskede at komme videre, end dette Lovforslag gør. Men jeg synes, baade det ærede Medlem og jeg er nødt til at tage Hensyn til, at dette Lovforslag dækker i alt væsentligt de Ønsker, som er fremsat af den danske Købstadsforenings Repræsentanter, der omfatter alle politiske Afskygninger. Det er dog sikkert nødvendigt i en Sag som denne at tage dette i Betragtning.

Men det ærede Medlem kom saa ind paa et enkelt Spørgsmaal, nemlig Indlemmelsesagen; og det ærede Medlem henviste her til, at der i dette Lovforslags § 18 findes en Bestemmelse, hvorefter Indenrigsministeren under visse Forhold kan paabyde Udskillelse af et Landdistrikt, og det mente det ærede Medlem var et uhyre Indgreb i Selvstyret.

Nu vil jeg dog sige, at denne Bestemmelse har staaet siden 1868, og det er ikke mig bekendt, at der nogen Sinde fra nogen Side har været rettet Angreb paa denne Bestemmelse eller fremsat den Opfattelse, at den var blevet anvendt paa en Maade, der ikke var i Overensstemmelse med Kommunernes Tarv. Og naar det ærede Medlem nu sætter dette Spørgsmaal om Adgangen til at udskille et Landdistrikt fra en Købstad i Forbindelse med Indlemmelsessspørgsmaalet og altsaa forsøger at skabe en Forbindelse mellem disse to Ting, saa kan man rolig sige, at der aldrig har været tænkt

paa at forbinde disse to Spørgsmaal med hinanden.

Det Spørgsmaal, det ærede Medlem har rejst med Hensyn til § 18, har intet med Indlemmelsessspørgsmaalet at gøre. Men ikke desto mindre siger det ærede Medlem, at ved de gældende Regler for Indlemmelse er der givet Ministeren en Magt, der ikke kan forenes med det kommunale Selvstyre, en næsten enevældig Magt. Jeg maa der gøre opmærksom paa, at den Magt, der er givet, er dog givet indenfor visse nærmere i Indlemmelsesloven fastsatte Grænser. Og jeg maa endvidere have Lov til at sige, at disse Bestemmelser intet har med det kommunale Selvstyre at gøre, fordi de Problemer, der her foreligger, er Problemer om Konflikter, der opstaar i Kraft af hele den økonomiske Udvikling, Konflikter, der opstaar mellem to Kommuner, og med Hensyn til hvilke man i Virkeligheden maa sige, at hvis man paa det ene Omraade gaar imod den ene Kommune og derigennem krænker dens Selvstyre, saa opfylder man den anden Kommunes Krav i Kraft af Selvstyret, og omvendt. Dette har ikke noget med det fundamentale Problem om Kommunernes Selvbestemmelsesret at gøre.

Alle her i Rigsdagen har erkendt, at den økonomiske Udvikling og Byernes Vækst har ført med sig, at der er opstaaet Problemer, der kun kan løses ved en Ændring af Kommunegrænserne. Og jeg ønsker at understrege igen, at det ærede Medlems Parti har altid erkendt dette. Jeg minder om, hvordan det ærede Medlems Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, under Behandlingen af disse Indlemmelseslovforslag her i Tinget har udtalt, at selve det fundamentale i Loven, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller siger: „Selve Princippet i Loven, at der bør være en øverste Instans, der kan hugge igennem, om jeg saa maa sige, lader sig efter min bedste Overbevisning ikke ændre.“

Hvis det ærede Medlem imidlertid vil rejse disse Spørgsmaal igen, saa bør han gøre det ved at stille Forslag til Ændringer i den Lov, hvorunder disse Spørgsmaal henhører, nemlig Indlemmelsesloven. Og jeg vil sige, at hvis det ærede Medlem og hans Parti vil stille som Betingelse for at medvirke til Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag, at en anden Lov, Indlemmelsesloven, skal ændres, en Lov, der ikke vedkommer denne Lov, saa maa jeg, hvor meget jeg end beklager det, give Afkald paa det ærede Medlems Partis Medvirken.

Det vilde være en aldeles enestaaende